Facturi neachitate

Facturi neachitate

Un mare latifundiar din Irlanda, în acelaşi timp un creştin devotat, a ţinut odată o predică originală şi impresionantă oamenilor care lucrau pe moşia lui.

Într-una din zile a pus în locurile principale ale domeniilor sale afişe cu următorul text:

„Lunea viitoare între orele 10-12 mă voi afla în biroul vilei mele de la ţară. În timpul acela sunt hotărât să achit toate datoriile pe care muncitorii de pe moşia mea le au. Aduceţi cu dumnevoastră toate facturile neachitate!"

Zile la rând, acest anunţ a fost un subiect de comentarii pentru muncitori. Peste tot se vorbea de această ofertă neobişnuită. Unii o socoteau drept o propunere neinspirată, naivă. Alţii ziceau că „aici este ceva la mijloc", alţii erau de părere că moşierul ar fi înnebunit de-a binelea, căci cine a mai auzit vreodată, ca un om cu judecată sănătoasă să facă asemenea oferte de binefacere.

Când sosi ziua stabilită, nenumăraţi oameni se îndreptară spre biroul moşierului. La ora 10, în faţa biroului era adunată o adevărată mulţime de oameni. Exact după un minut, latifundiarul împreună cu secretarul său sosiră cu maşina şi, fără a scoate un cuvânt, intrară în birou, după care închiseră uşa. Oamenii de afară începură o discuţie aprinsă: „Să fie ceva la mijloc sau nu? Să fi luat în serios anunţul sau vrea să-şi bată joc de noi? Poate că vrea să-i ducă de nas şi să-i umilească pe aceia care în mod cinstit îşi vor prezenta datoriile". Alţii, la rândul lor, amintiră că semnătura lui proprie se afla sub anunţ. Desigur, nu va abuza de propriul său nume, ca să se facă nedemn de încredere pentru totdeauna.

În felul acesta se scurse o oră, fără ca vreun om să fi intrat pentru a-şi prezenta facturile neachitate. Dacă vreunul sfătuia pe un altul ca totuşi să încerce să intre, acesta primea răspunsul: „Eu nu am aşa mari datorii ca tine. Eu n-am nevoie. Încearcă tu mai întâi". Şi aşa se scurgea timpul preţios.

În cele din urmă se făcuse ora 11:30, când o pereche de oameni vârstnici, care locuia la hotarul cel mai îndepărtat al moşiei, se apropie de biroul moşierului. Bătrânul ţinea în mâna o legăturică de facturi. Cu vocea tremurândă întrebă pe un oarecare: „Este adevărat, vecine, că moşierul plăteşte toate facturile celor ce vin acum la el?" Dar răspunsul dispreţuitor sună: „Până acum nu a plătit nici una!" Un altul adăugă: „Eu cred că totul este numai o şarlatanie!" Când cei doi bătrâni auziră aceste vorbe, li se umeziră ochii de lacrimi, iar femeia zise ca pentru sine: „Şi noi credeam că este adevărat, ne bucuram că putem muri fără datorii."

Se întoarseră să plece necăjiţi, când cineva le strigă: „Încă nu a încercat nici unul. De ce nu intraţi? Dacă vă va plăti factura, să veniţi repede afară şi să ne spuneţi ca să intrăm şi noi!" Atunci, cei doi îl luară pe moşier pe cuvânt şi cu sfială deschiseră uşa şi intrară în birou. Acolo li se spuse: „Bun venit". Ca răspuns la întrebările îngrijorate, dacă anunţul este adevărat, secretarul răspunse: „Credeţi că domnul moşier v-ar putea înşela? Daţi-mi toate facturile neplătite!" Ei le prezentară pe toate. Secretarul adună sumele la un loc şi primiră un cec semnat de moşier.

Cu inima săltând de bucurie, au vrut să părăsească biroul, dar li s-a spus: „Vă rog, mai rămâneţi aici încă puţină vreme, până ce biroul se va închide la ora 12". Ei răspunseră că afară aşteaptă mulţi să li se spună că oferta este adevărată. Moşierul însă rămase la hotărârea sa şi spuse: „Dumneavoastră m-aţi luat pe cuvânt şi aţi intrat. Şi cei de afara trebuiau să facă acelaşi lucru, dacă voiau să le fie plătite datoriile". Aşa treceau preţioasele minute. Mulţimea de afară se uita neliniştită spre uşă. Nici unul nu îndrăznea să apese pe clanţa uşii şi să intre, cum au făcut cei doi bătrâni. În fine, la ora 12 fix, perechea de bătrâni ieşi cu feţele radiind de bucurie. „Şi-a ţinut cuvântul?", întrebă mulţimea pe cei doi. „Da, uitaţi-vă, aici este cecul preţios ca aurul curat!" „De ce nu aţi venit imediat afară, ca să ne spuneţi şi nouă?" „Moşierul ne-a rugat să aşteptăm înăuntru, pentru că și voi trebuia să-l credeţi pe cuvânt şi să intraţi tot aşa cum am intrat şi noi."

Scurt timp după aceea, ieşi şi moşierul urmat de secretarul său şi se grăbiră spre automobil. Au fost asaltaţi de către mulţime; oamenii întindeau spre ei facturile neachitate. Unii strigau nerăbdători: „Nu vreţi să ne achitaţi şi nouă datoriile, cum aţi făcut cu cei doi?" Dar în timp ce se urca în maşină, moşierul se mai întoarse o dată spre oameni şi le spuse: „Acum este prea târziu. Aţi avut prilejul și suficient timp. Eu v-aş fi achitat toate datoriile, însă nu m-aţi crezut." Apoi folosi ocazia pentru a compara evenimentele din dimineaţa aceea cu modul în care oamenii nesocotesc oferta lui Dumnezeu, şi anume de a li se ierta păcatele, dacă se refugiază la Isus Hristos cel răstignit şi înviat. Da, Isus este singurul Domn şi Mântuitor care poate să plătească şi să şteargă păcatele omenirii. El îi avertiză pe oameni cu seriozitate să nu fie aşa de nebuni să refuze oferta mare a lui Dumnezeu şi să piardă timpul care trece aşa de repede.

Cred că oamenii moşierului au înţeles predica atât de sugestivă. Dar cuvântul moşierului, chiar dacă acesta a fost un om cinstit, a rămas un cuvânt al unui om. Cu cât mai grav este când nu te încrezi în Cuvântul Lui şi dispreţuieşti oferta Lui, când critici Cuvântul Său sau nu vrei să crezi că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că aceasta te incomodează! Isus Hristos a spus despre astfel de oameni: „V-am spus şi nu credeţi" (Ioan 10.25). Ce tristă constatare, care îi priveşte pe toţi scepticii, pe toţi criticii şi tăgăduitorii lui Dumnezeu, însă şi pe cei nepăsători deopotrivă! „Nu credeţi!" Crezi tu Cuvântul Său?